Vánoční třídní besídka je důležitou událostí. Marina a její spolužáci se na ni těší a tolik se připravují. Jenže jejich radost překazí divná krádež a děti dostanou strach. Marina sice už jeden detektivní případ ztráty jednorožky vyřešila, ale teď si neví rady. Jak se zloděj do třídy dostal? Byl to člověk nebo duch? Může se vrátit? Jak se děti zbaví strachu? A nebude jim nakonec zloděje líto?

Čítárna Ujednorožec

Marina

Sběratelka jednorožců

Píše Renata Štulcová
Ilustruje Naděžda Seifertová

Případ ukradené vánoční čokolády

www.citarnaujednorozce.cz
www.renatastulcova.cz

Copyright © Renata Štulcová, Naděžda Seifertová 2022
Illustrations © Naděžda Seifertová, 2022

MARINA SBĚRATELKA JEDNOROŽCŮ

Případ ukradené vánoční čokolády

Píše Renata Štulcová

Ilustruje Naděžda Seifertová

Vloupal se vám zloděj do třídy zavřenými dveřmi? Zkazil vám vánoční besídku? Nám tak nějak skoro jo. Hned teď vám popíšu minutu po minutě, jak se to stalo.

Půl osmé ráno

Sněží. A sněží. Proto mám na hlavě čepici a na rukou palčáky. Jenže! Nesu krabici s cukrovím a čepice mi padá do očí. Kamarádka Káťa jde vedle mě. Taky nese krabici s cukrovím. Povídáme si, jak se těšíme na vánoční besídku.

„Marino, kterého jednorožce sis dneska vzala do školy? Já Medovou Melánii," říká Káťa.

Vtom na nás letí koule sněhu.

Hvízd!

Uskočíme a já odpovím: „Já si vzala Mechovou Marušku. Mám ji na krku jako přívěsek. A teď si představuju, jak by to bylo hezké, kdyby nám ve třídě všechny figurky jednorožců ožily."

Káťa poskočí. „Jo, kdyby teď tady ve sněhu kolem nás běhali živí jednoro-"

Bác!

„Au!"

Sněhová koule mi přistane na čepici.

A bum! Spadne na krabici.

Lekla jsem se, ale naštěstí jsem neupadla. A koule byla měkká a nebolelo to. A cukroví vydrželo.

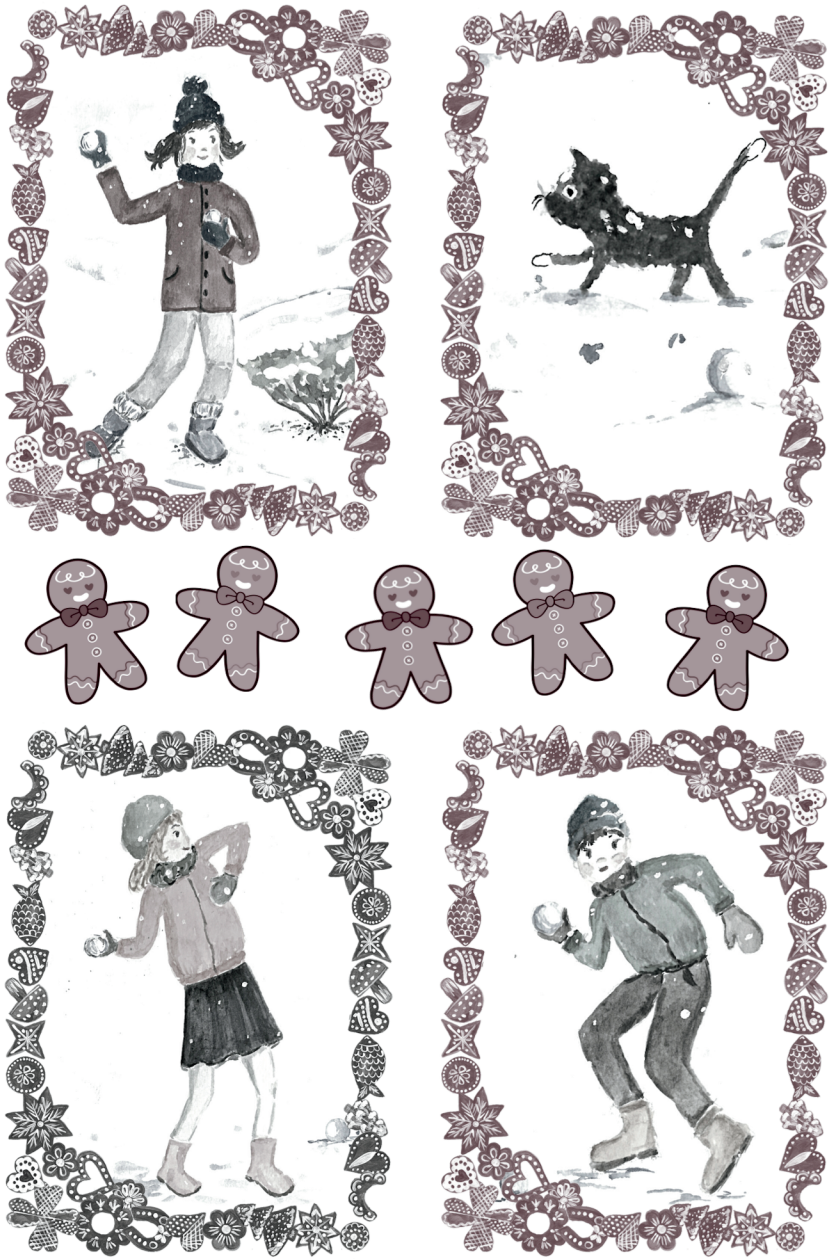

Půl osmé a pět minut

Děti si odložily svoje krabice s cukrovím na schody školy a koulují se. Kloužou se. Stavějí sněhuláka. Nikdo netuší, co se ve třídě stalo. Ani já to ještě netuším. Taky si dám krabici na schody a vyrábím koule. Jenže jsem nejmenší a nikoho netrefím. A tak se schovávám vedle schodů a podávám koule Kátě. Ta se umí trefovat. Nikdy nemine cíl. Hvízd!

Tři čtvrtě na osm

Paní učitelka nám teďko odemkla třídu. Vbíháme dovnitř a dáváme si mokré čepice a rukavice na topení.

Vtom Káťa vykřikne: „Někdo ukrad čokolády!“

Káťa ukazuje na ozdobený smrk. Zrovna včera jsme ho ozdobili. Ozdoby, řetězy a krabice s čokoládovými figurkami nám prvňákům koupili rodiče.

Julča vzdychne. „Někdo v noci snědl všechny čokoládové hvězdy. Byly tady na té větvi.“

Obestoupili jsme strom. Lukáš nakukuje mezi větve. „Hvězdy jsou moje nejoblíbenější figurky. Chutnají nejlíp. Ani jedna tu není. Ale já je nevzal.“

„Nikdo z nás je nemohl v noci vzít, když jsme tu nebyli,“ uklidňuju ho. Jsem totiž detektiv. Minule jsem vypátrala ztracenou jednorožku. A tak se zeptám: „Paní učitelko, kdo zamyká třídu večer?“

„Pan školník. Ale pan školník to určitě nebyl.“

Andrea na to špulí pusu. „No já nevím. Pan školník si v jídelně vždycky dvakrát přidává. Já si myslím, že to byl on.“

„A já si myslím, že to byl duch,“ rozesmál se Patrik. A Andrea na něho vyplázla jazyk.

A já jsem řekla: „Musíme najít stopy. Jako minule, když jsme hledali jednorožku.“

Všichni přikývli.

Sedáme si do lavic a paní učitelka říká: „Děti, tohle je záhada, na kterou zatím neznám odpověď. Ale naštěstí vaši malí jednorožci na stromku zůstali. Budeme se nyní učit. Snad se záhada během dne vysvětlí. Otevřeme si slabikáře.“

Devět hodin

Učíme se počítat, ale já pořád koukám na větev, na které včera visely čokoládové hvězdy.

Paní učitelka má pravdu. Naštěstí ten zloděj neukradl naše maličké jednorožce. Já jsem ze své sbírky pověsila na stromeček jednorožku Fialkovou Filoménu. Měla jsem ji totiž ve sbírce dvakrát. A teď na ni koukám. Visí na šňůrce vedle růžového zvonku. A nad ní byly včera ty čokolády. Potřebujeme najít nějakou stopu...

Tři čtvrtě na deset

Svačíme. Paní učitelka na chvíli odešla a my se necítíme v bezpečí.

„Zloděj se sem dostal buď zamčenými dveřmi nebo zavřenými okny," vymýšlí Pepa.

Přikyvujeme mu.

„A nebo prošel zdí," napadá Patrika.

„Fuj," oklepali jsme se strachy.

„Mňau," zazní mezi dveřmi a do třídy vchází školní kocour Móric. Samozřejmě loudí svačiny. Patrik mu dává kousnout sýra.

„Já myslím, že čokolády v noci snědl Móric," řekne najednou Andrea.

„A to teda ne," bere Káťa Mórice do náruče. „Kočky přece čokoládu nesmí. Viď, Mórici?"

„Mňau!" Kocour má Káťu moc rád. Teď jí olízl tvář, protože se ho zastala. On sám mluvit neumí, proto se nemůže s Andreou pohádat.

Půl jedné

Jsem nervózní. Jsem přece ten detektiv. Minule jsem vypátrala ztracenou jednorožku. A dneska mi nejde vypátrat čokoládu. Nic mě nenapadá. Kdo jen mohl čokolády sníst?

Po obědě připravujeme s paní učitelkou a paní vychovatelkou třídu na besídku. S Káťou rovnám cukroví na tácky, přitom ho ochutnáváme. Andrea s Julčou sypou na tácky křupky a brambůrky. A taky ochutnávají.

Kluci rovnají židle pro rodiče. Potom vyrábíme pomerančové koule. Do pomerančů zapichujeme hřebíčky. To je takové legrační voňavé koření. Samozřejmě voní i pomeranče i hřebíčky. Až z toho kýcháme.

Jedna hodina

„Já vím, kdo figurky snědl," řekne Pepa. „Byla to myš. Přišla dírou ve zdi. Díra je ta stopa."

To je super nápad! Hned lezem po čtyřech. Hledáme těsně u podlahy díry ve zdi. Ale nic takového ve třídě nemáme. Prostě žádná myš si do třídy nevyhryzala díru. Prostě čokoládu ukradl duch. Duch, co má rád čokoládu.

Brr. To se bojím.

A Julča šeptá: „Já se bojím na besídku. To už bude tma a duch sem určitě zase přijde. Pro další čokoládu."

Čtvrt na dvě

Paní učitelka rozvěšuje s kluky na chodbě papírové řetězy. Stojí na štaflích a kluci jí řetězy podávají. My holky dodělávame voňavé pomeranče a bojíme se ducha. Paní vychovatelka přitom na pomeranče přivazuje zelené stuhy.

Teď paní učitelka ze židle rozvěšuje řetězy po třídě. Kluci jí je stále podávají.

Pepík už nemá žádný řetěz. Nudí se pěkně, a proto převěšuje skleněné ozdoby na stromku. Vtom mu paní vychovatelka říká:

„Pepíku, vezmi tyhle pomeranče a odnes je na okno na chodbu. Pomeranče tam budou hezky vánočně vonět.“

Za deset půl druhé

Pozoruju ze židle Pepíka, jak rovná pomeranče na okně. Vidím ho totiž otevřenými dveřmi. A už se na něho kouká i Andrea. Pepa se k nám otáčí zády.

„Co to dělá?“ ptá se mě Andrea.

„On si něco vyndal z kapsy a dal si to do pusy,“ odpovídám jí a obě běžíme za Pepou.

On nás nevidí. Stojí zády. Mlaská.

„Pepo!“ vykřikne Andrea.

A já nahlas vykřiknu: „Teda, Pepo! Tys teď snědl čokoládovou figurku. Tys snědl anděla!“

Pepa si rychle cpe zbytek figurky do pusy. Takže teď mu z pusy čouhá provázek a staniol, v kterém byl zabalený čokoládový anděl.

Hned k nám běží zbytek třídy a Pepa brečí. Je jasné, jak to bylo. Figurku sebral, když převěšoval ozdoby.

„Tys snědl také ty figurky včera?“ ptá se ho paní učitelka.

Pepa přikyvuje. „Když... jsme... šli... stavět... sněhuláka...“ škytá. „Nikdo si toho nevšiml.“

„Proč jsi to udělal?“ ptá se paní učitelka.

„Protože maminka mi nedovolí mlsat čokoládu. Říká, že to není zdravé. A na besídce mě bude hlídat, abych si nevzal ani kousek. A já mám čokoládu rád. Neřeknete to na mě? Prosím. Já už to neudělám.“

Pepa brečí a mně je ho nakonec líto. Taky miluju čokoládu a doma mi ji nezakazují. Pořád mám ve špajzu nějakou čokoládu připravenou. A teď je mi Pepy tak líto, že nakonec brečím s ním.

Půl druhé odpoledne

Dohodli jsme se, že to na Pepu neřeknem. Byli jsme rádi, že čokoládu nevzal zlý duch. A teď venku stavíme sněhuláka. Krásně sněží. Napadlo mě něco. Že možná mezi vločkami běhají neviditelní jednorožci.

Tři hodiny odpoledne

Stromeček krásně svítí. Pod ním leží dárky. Ježíšek nám je do školy přinesl, když jsme stavěli před školou sněhuláka. Ale nesmíme je hned rozbalit, musíme počkat. Začíná třídní besídka. Ještěže je třída tak velká. Přišli všichni rodiče, babičky, dědečkové, sem tam i teta nebo strejda.

My děti teď stojíme před tabulí v řadě vedle sebe. Sledujeme dárky pod stromečkem. Co v nich asi bude? Co nám Ježíšek přinesl?

Nejdřív musíme zazpívat koledy a říkat básničky. Pak si dárky rozbalíme. Jsem na řadě. Stoupnu si dopředu. Jednou rukou sevřu jednorožku, kterou mám na stužce na krku. To pro štěstí. A říkám básničku:

Ukláním se, všichni mi tleskají a na řadě je Káťa. Zatímco recituje, já si vymýšlím věci, které se nikdy nestaly. To dělám často.

Teď si představuju, jak k nám ve tmě běží jednorožci a s nimi letí andělé. Z veliké dálky. Představuju si, že se třpytí na obloze. A teď běhají za okny třídy. Úplně je vidím. Jsou krásní. Vůbec nejsou slyšet a nedělají stopy ve sněhu. Takže až půjdeme domů, nebudeme vědět, že tady byli.

A ještě si představuju něco. Ale to je tajné.

„Marinko," promluvily na mě teď babička s paní učitelkou. „Pojď si rozbalit dárky."

Když si vymýšlím věci, jako kdybych byla jinde. Proto na obě koukám překvapeně. Zdá se mi, že jsem se jako probudila ze spánku ve třídě.

Rodiče si povídají, pijí kávu, jedí cukroví. Děti už nestojí v řadě a nerecitují. Rozbalují si dárky, které nám Ježíšek přinesl už teď.

Můj tatínek říkal, že dárky ve škole jsou dárkový předkrm před Štědrým dnem. Že je Ježíšek roznáší, abysme si zvykli, že pak dostaneme hromadu dárků.

Půl páté

Krásně sněží. Sněhu je víc než tmy. Představuju si, že jednorožci a andělé jsou všude kolem. A nesou mi dárek. Ten nejkrásnější dárek. Jaký? To je moje tajemství.

Devět hodin

Ještě píšu poslední dopis Ježíškovi. Doufám, že dopis dojde včas. Píšu si totiž o nový sešit s hezkými deskami. Nejlepší by byly desky s jednorožci. Chci do toho sešitu zapsat další detektivní případ.

Ale teď už vy, kdo tohle čtete, spěte dobře a buďte na sebe hodní.

Kdo jste zvědaví na to, jak Marina a její spolužáci sbírají jednorožce a na její veliké tajné přání, dočtete se o všem v prvním detektivním případu, který děti ve škole řešily. Marina ho nazvala Případ ztracené jednorožky. Najdete ho v Čítárně U Jednorožce na adrese:

www.citarnaujednorozce.cz

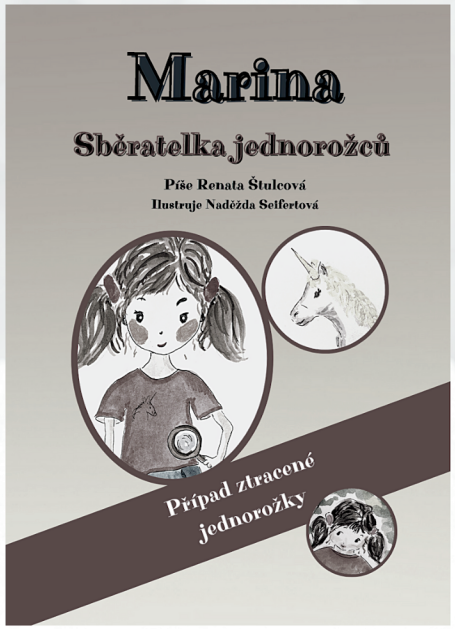

Čítárna U jednorožce